

בכל מערבין פרק שלישי עירובין

לד.

אמאי נימא כיון דאי בעי לאמטויי מצי מטיי ליה ב' פ"ה הא דנקט לאותויה ממתניתין דיו"ט ושבת משום דלא תנא זמנה אחריתי הולכת עירוב דהכא ולר"י נראה דדוקא מ"ט פריך אבל מהא דזעיר * הולכת עירוב להכא לערב צערב שבת לא מצי למיפדך דהא בין השמשות שהא שעת קניית עירוב לא מצי לאמטויי התם משום אסור הולאה ואין ליישב דברי רש"י דודאי מהולכת עירוב של כל השנה [לא] היה יכול להקשות למה היה צריך להוליו עד מקום השביתה לא היה צריך רק להוליו מצינו ולהניחו צרשות הרבים במקום קרוב כשיעור שני תילתי מיל או שלשה רביעי מיל או חצי מיל שהם שיעורי בין השמשות למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה דאי בעי ממטי ליה פחות פחות מד' עד מקום השביתה דהא לרבנן דר' לא מצי לאמטויי פחות פחות מד' אמות הלכך צריך להוליו עד מקום השביתה ולרבי נמי איכא למימר דהא דלר"ך להוליו עד מקום השביתה היינו כשציתמו צרה"י הוא ויש רה"ר בין ציתו למקום צביתמו. ועוד נראה לר"י

אמאי נימא כיון דאי בעי לאמטויי מצי מטיי ליה ב' פ"ה הא דנקט לאותויה ממתניתין דיו"ט ושבת משום דלא תנא זמנה אחריתי הולכת עירוב דהכא ולר"י נראה דדוקא מ"ט פריך אבל מהא דזעיר * הולכת עירוב להכא לערב צערב שבת לא מצי למיפדך דהא בין השמשות שהא שעת קניית עירוב לא מצי לאמטויי התם משום אסור הולאה ואין ליישב דברי רש"י דודאי מהולכת עירוב של כל השנה [לא] היה יכול להקשות למה היה צריך להוליו עד מקום השביתה לא היה צריך רק להוליו מצינו ולהניחו צרשות הרבים במקום קרוב כשיעור שני תילתי מיל או שלשה רביעי מיל או חצי מיל שהם שיעורי בין השמשות למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה דאי בעי ממטי ליה פחות פחות מד' עד מקום השביתה דהא לרבנן דר' לא מצי לאמטויי פחות פחות מד' אמות הלכך צריך להוליו עד מקום השביתה ולרבי נמי איכא למימר דהא דלר"ך להוליו עד מקום השביתה היינו כשציתמו צרה"י הוא ויש רה"ר בין ציתו למקום צביתמו. ועוד נראה לר"י

הגה"ה

אכל כשציתמו צרה"ר לא יטעך להוליו עד מקום השביתה וע"כ כן צ"ל האמת לפירוש הקו"י דאי לעולם צריך להוליו עד מקום השביתה א"כ מיקשי ליה מרבי ולא יוכל למר מה שמתוך גזירה אטו י"ט שלאחר שבת. ע"כ:

א"ר זירא. הא דאכרכי רבנן לכל המערבין להוליך עירובין למקום שציתמן גזירה משום יו"ט אחר השבת דאי בעי לאמטויי שבת לערב ליום המחרת לא מצי ממטי ליה וצריך להוליו מערב שבת ואי אמרת בעלמא נשכחיה צביתיה משום הואיל הכי נמי אחי למיסמן עליה ונפיק על עירוב צביתיהו ציו"ט אחר השבת והתם אפילו הואיל ליכא: והניח עירובו צנוט. סמוך למקום שציתמו חוץ לארבע אמות קאמר וכלוקימנא [לנ:] כבלין דאי חוץ ארבע אמות אפילו למעלה מ' נמי עירובו עירוב דהנותן את עירובו י"ט לו ארבע אמות: למטה מעשרה עירובו עירוב. ואע"ג דעירובו חוץ לארבע אמותיו מצי שקיל ליה ואיתויי פחות פחות מארבע אמות דהא אפילו שבת לא אסרי כי האי גזירה אלא משום שבות דרבנן והכא דבין השמשות הוא לא גזר: למעלה מעשרה אינו עירוב. דאי נפיק חוץ לארבע אמותיו קאי צרה"ר ולא מצי למשקליה מרה"י דהא צרה"ר ועירובו צרה"י והכא ליכא למימר כמאן דמלי דהא חוץ לארבע אמותיו הוא: נספון נספון. שציתמו צראש המגדל והוא גבוה הרבה והניח עירובו לתוכו: אם למעלה מעשרה. הניחו עירובו עירוב ואע"פ שאינו יכול לטלו משם ולהציאו למקום שציתמו דהא ממטי ליה מרה"י לרה"י דרך אויר רה"ר וקיימא לנ"ס צמושיט דאפילו למעלה מ' חייב הרי יכול לירד ולאוכלו במקום שהוא מונח שם דכיון דלמעלה מעשרה הוא הוי כמקום שציתמו ממנו שם עליו למעלה מעשרה עד לרקייע חדא רשותא היא: למטה מ'. כגון שיש עליו למגדל זו למעלה מזו והניחו בעליה שלמטה מ' דהוא כרמלית: אין עירובו עירוב. דהא לא מצי למשקליה מההוא כרמלית ואיתויי לראש המגדל ששבות שם משום אויר רה"ר דממטי ליה דרך אויר רה"ר לרשות היחיד ואי נחית ואלל ליה התם נפיק ליה ממקום שציתמו ואין סעודה הראויה מצעוד יוס במקומו צעין: ואמאי. למטה מ' אינו עירוב נימא הואיל ויכול לנטות המגדל ולהשליכו למטה ומנאל מקום שציתמו מוטל לארץ צרשות הרבים ושקיל ליה מכרמלית דאכלי ליה במקום שציתמו דהא לא גזר על השבות דהא על כרחך רבי היא מדתני רישא הניח עירובו צכותל למטה מעשרה עירובו עירוב ואף על גב דהוא צרה"ר ועירובו צכרמלית: במגדל המסומר. תקוע במסמרות צכותל ואינו יכול לנטות: במגדל ארוך. הרבה יותר מד' אמות: דכי ממטי ליה. למגדל עד דהוי ראשו למטה מ' נפיק ליה ראשו חוץ לד' אמות ממקום שהיה המגדל יושב בתחילה וכי שקיל ליה ואמטי ליה עד ראש המגדל ואכלי ליה אישטבת דלא קאי צד' אמות שנחכוון לשבות צהן: ואי איכא כוונתא ומינאל נר. כוונתא חלוון מינאל חבל. אם ארובה צראש המגדל ויש חבל צידו וקשור צעירוב ואפילו כשהוא צכרמלית למטה מ' יציאו אללו דרך חוכו של מגדל דהא מכרמלית לרשות היחיד הוא: * ליא שמעתי ועיקר נחכוון נספון לשבות צראש המגדל או צראש השוכך. אהניח עירובו צכותל קאי וקתני דהשתא הוי איפכא דאי למעלה מ' הניחו צכותל עירובו עירוב שהמגדל אלל הכותל ויכול להציאו אללו ואין הפסק ציניה למטה מ' כגון צטפת תשיעי ורבים מכתפין עליו והוי רה"ר אין עירובו עירוב דלא מצי מייתי ליה מרה"ר לרה"י ואמאי לימא הואיל ויכול לנטות המגדל של מקום שציתה ולהציאו לתוך רה"ר דניחוי ראש המגדל כרמלית דרחב ד' ואינו גבוה י' נפק ליה מחוץ לד' אמות מרחיק ראש המגדל מן העירוב ארבע אמות ולא מצי למשקליה ולאיתויי לראש המגדל ומנאל מעבירו ד' אמות צרה"ר אי נמי נמנאל שציתמו מתרחקת * ארבע אמותיו הראשונות ואין זה מקומו. מתנא חבל כוונתא חלוון. אם י"ט חלוון במגדל כנגד מקום שהעירוב שם ויש חבל קטן צידו וקשור חבל צעירוב מצעוד יוס אפילו כשהוא צרה"ר למטה מ' וראש השני יאה במגדל יציאו אללו דכיון דליגודו צידו אינו אלא משום שבות כי מייתי ליה מרה"ר לרה"י כדחתן צריש המנאל תפילין היה קורא צראש הגג ומתגלגל הספר מידו אפילו צאריך עכמו גוללו אללו שאין לך דבר שהוא משום שבות עומד בפני כתבי הקודש אלמלא היכא דליגודו צידו שבות בעלמא הוא ואחי אליבא דרבי דאמר לא גזר על השבות בין השמשות:

א"ר זירא. הא דאכרכי רבנן לכל המערבין להוליך עירובין למקום שציתמן גזירה משום יו"ט אחר השבת דאי בעי לאמטויי שבת לערב ליום המחרת לא מצי ממטי ליה וצריך להוליו מערב שבת ואי אמרת בעלמא נשכחיה צביתיה משום הואיל הכי נמי אחי למיסמן עליה ונפיק על עירוב צביתיהו ציו"ט אחר השבת והתם אפילו הואיל ליכא: והניח עירובו צנוט. סמוך למקום שציתמו חוץ לארבע אמות קאמר וכלוקימנא [לנ:] כבלין דאי חוץ ארבע אמות אפילו למעלה מ' נמי עירובו עירוב דהנותן את עירובו י"ט לו ארבע אמות: למטה מעשרה עירובו עירוב. ואע"ג דעירובו חוץ לארבע אמותיו מצי שקיל ליה ואיתויי פחות פחות מארבע אמות דהא אפילו שבת לא אסרי כי האי גזירה אלא משום שבות דרבנן והכא דבין השמשות הוא לא גזר: למעלה מעשרה אינו עירוב. דאי נפיק חוץ לארבע אמותיו קאי צרה"ר ולא מצי למשקליה מרה"י דהא צרה"ר ועירובו צרה"י והכא ליכא למימר כמאן דמלי דהא חוץ לארבע אמותיו הוא: נספון נספון. שציתמו צראש המגדל והוא גבוה הרבה והניח עירובו לתוכו: אם למעלה מעשרה. הניחו עירובו עירוב ואע"פ שאינו יכול לטלו משם ולהציאו למקום שציתמו דהא ממטי ליה מרה"י לרה"י דרך אויר רה"ר וקיימא לנ"ס צמושיט דאפילו למעלה מ' חייב הרי יכול לירד ולאוכלו במקום שהוא מונח שם דכיון דלמעלה מעשרה הוא הוי כמקום שציתמו ממנו שם עליו למעלה מעשרה עד לרקייע חדא רשותא היא: למטה מ'. כגון שיש עליו למגדל זו למעלה מזו והניחו בעליה שלמטה מ' דהוא כרמלית: אין עירובו עירוב. דהא לא מצי למשקליה מההוא כרמלית ואיתויי לראש המגדל ששבות שם משום אויר רה"ר דממטי ליה דרך אויר רה"ר לרשות היחיד ואי נחית ואלל ליה התם נפיק ליה ממקום שציתמו ואין סעודה הראויה מצעוד יוס במקומו צעין: ואמאי. למטה מ' אינו עירוב נימא הואיל ויכול לנטות המגדל ולהשליכו למטה ומנאל מקום שציתמו מוטל לארץ צרשות הרבים ושקיל ליה מכרמלית דאכלי ליה במקום שציתמו דהא לא גזר על השבות דהא על כרחך רבי היא מדתני רישא הניח עירובו צכותל למטה מעשרה עירובו עירוב ואף על גב דהוא צרה"ר ועירובו צכרמלית: במגדל המסומר. תקוע במסמרות צכותל ואינו יכול לנטות: במגדל ארוך. הרבה יותר מד' אמות: דכי ממטי ליה. למגדל עד דהוי ראשו למטה מ' נפיק ליה ראשו חוץ לד' אמות ממקום שהיה המגדל יושב בתחילה וכי שקיל ליה ואמטי ליה עד ראש המגדל ואכלי ליה אישטבת דלא קאי צד' אמות שנחכוון לשבות צהן: ואי איכא כוונתא ומינאל נר. כוונתא חלוון מינאל חבל. אם ארובה צראש המגדל ויש חבל צידו וקשור צעירוב ואפילו כשהוא צכרמלית למטה מ' יציאו אללו דרך חוכו של מגדל דהא מכרמלית לרשות היחיד הוא: * ליא שמעתי ועיקר נחכוון נספון לשבות צראש המגדל או צראש השוכך. אהניח עירובו צכותל קאי וקתני דהשתא הוי איפכא דאי למעלה מ' הניחו צכותל עירובו עירוב שהמגדל אלל הכותל ויכול להציאו אללו ואין הפסק ציניה למטה מ' כגון צטפת תשיעי ורבים מכתפין עליו והוי רה"ר אין עירובו עירוב דלא מצי מייתי ליה מרה"ר לרה"י ואמאי לימא הואיל ויכול לנטות המגדל של מקום שציתה ולהציאו לתוך רה"ר דניחוי ראש המגדל כרמלית דרחב ד' ואינו גבוה י' נפק ליה מחוץ לד' אמות מרחיק ראש המגדל מן העירוב ארבע אמות ולא מצי למשקליה ולאיתויי לראש המגדל ומנאל מעבירו ד' אמות צרה"ר אי נמי נמנאל שציתמו מתרחקת * ארבע אמותיו הראשונות ואין זה מקומו. מתנא חבל כוונתא חלוון. אם י"ט חלוון במגדל כנגד מקום שהעירוב שם ויש חבל קטן צידו וקשור חבל צעירוב מצעוד יוס אפילו כשהוא צרה"ר למטה מ' וראש השני יאה במגדל יציאו אללו דכיון דליגודו צידו אינו אלא משום שבות כי מייתי ליה מרה"ר לרה"י כדחתן צריש המנאל תפילין היה קורא צראש הגג ומתגלגל הספר מידו אפילו צאריך עכמו גוללו אללו שאין לך דבר שהוא משום שבות עומד בפני כתבי הקודש אלמלא היכא דליגודו צידו שבות בעלמא הוא ואחי אליבא דרבי דאמר לא גזר על השבות בין השמשות:

ואין לומר דנייתי דכולי האי ודאי לא אמרינן הואיל אי נמי י

א"ר זירא. הא דאכרכי רבנן לכל המערבין להוליך עירובין למקום שציתמן גזירה משום יו"ט אחר השבת דאי בעי לאמטויי שבת לערב ליום המחרת לא מצי ממטי ליה וצריך להוליו מערב שבת ואי אמרת בעלמא נשכחיה צביתיה משום הואיל הכי נמי אחי למיסמן עליה ונפיק על עירוב צביתיהו ציו"ט אחר השבת והתם אפילו הואיל ליכא: והניח עירובו צנוט. סמוך למקום שציתמו חוץ לארבע אמות קאמר וכלוקימנא [לנ:] כבלין דאי חוץ ארבע אמות אפילו למעלה מ' נמי עירובו עירוב דהנותן את עירובו י"ט לו ארבע אמות: למטה מעשרה עירובו עירוב. ואע"ג דעירובו חוץ לארבע אמותיו מצי שקיל ליה ואיתויי פחות פחות מארבע אמות דהא אפילו שבת לא אסרי כי האי גזירה אלא משום שבות דרבנן והכא דבין השמשות הוא לא גזר: למעלה מעשרה אינו עירוב. דאי נפיק חוץ לארבע אמותיו קאי צרה"ר ולא מצי למשקליה מרה"י דהא צרה"ר ועירובו צרה"י והכא ליכא למימר כמאן דמלי דהא חוץ לארבע אמותיו הוא: נספון נספון. שציתמו צראש המגדל והוא גבוה הרבה והניח עירובו לתוכו: אם למעלה מעשרה. הניחו עירובו עירוב ואע"פ שאינו יכול לטלו משם ולהציאו למקום שציתמו דהא ממטי ליה מרה"י לרה"י דרך אויר רה"ר וקיימא לנ"ס צמושיט דאפילו למעלה מ' חייב הרי יכול לירד ולאוכלו במקום שהוא מונח שם דכיון דלמעלה מעשרה הוא הוי כמקום שציתמו ממנו שם עליו למעלה מעשרה עד לרקייע חדא רשותא היא: למטה מ'. כגון שיש עליו למגדל זו למעלה מזו והניחו בעליה שלמטה מ' דהוא כרמלית: אין עירובו עירוב. דהא לא מצי למשקליה מההוא כרמלית ואיתויי לראש המגדל ששבות שם משום אויר רה"ר דממטי ליה דרך אויר רה"ר לרשות היחיד ואי נחית ואלל ליה התם נפיק ליה ממקום שציתמו ואין סעודה הראויה מצעוד יוס במקומו צעין: ואמאי. למטה מ' אינו עירוב נימא הואיל ויכול לנטות המגדל ולהשליכו למטה ומנאל מקום שציתמו מוטל לארץ צרשות הרבים ושקיל ליה מכרמלית דאכלי ליה במקום שציתמו דהא לא גזר על השבות דהא על כרחך רבי היא מדתני רישא הניח עירובו צכותל למטה מעשרה עירובו עירוב ואף על גב דהוא צרה"ר ועירובו צכרמלית: במגדל המסומר. תקוע במסמרות צכותל ואינו יכול לנטות: במגדל ארוך. הרבה יותר מד' אמות: דכי ממטי ליה. למגדל עד דהוי ראשו למטה מ' נפיק ליה ראשו חוץ לד' אמות ממקום שהיה המגדל יושב בתחילה וכי שקיל ליה ואמטי ליה עד ראש המגדל ואכלי ליה אישטבת דלא קאי צד' אמות שנחכוון לשבות צהן: ואי איכא כוונתא ומינאל נר. כוונתא חלוון מינאל חבל. אם ארובה צראש המגדל ויש חבל צידו וקשור צעירוב ואפילו כשהוא צכרמלית למטה מ' יציאו אללו דרך חוכו של מגדל דהא מכרמלית לרשות היחיד הוא: * ליא שמעתי ועיקר נחכוון נספון לשבות צראש המגדל או צראש השוכך. אהניח עירובו צכותל קאי וקתני דהשתא הוי איפכא דאי למעלה מ' הניחו צכותל עירובו עירוב שהמגדל אלל הכותל ויכול להציאו אללו ואין הפסק ציניה למטה מ' כגון צטפת תשיעי ורבים מכתפין עליו והוי רה"ר אין עירובו עירוב דלא מצי מייתי ליה מרה"ר לרה"י ואמאי לימא הואיל ויכול לנטות המגדל של מקום שציתה ולהציאו לתוך רה"ר דניחוי ראש המגדל כרמלית דרחב ד' ואינו גבוה י' נפק ליה מחוץ לד' אמות מרחיק ראש המגדל מן העירוב ארבע אמות ולא מצי למשקליה ולאיתויי לראש המגדל ומנאל מעבירו ד' אמות צרה"ר אי נמי נמנאל שציתמו מתרחקת * ארבע אמותיו הראשונות ואין זה מקומו. מתנא חבל כוונתא חלוון. אם י"ט חלוון במגדל כנגד מקום שהעירוב שם ויש חבל קטן צידו וקשור חבל צעירוב מצעוד יוס אפילו כשהוא צרה"ר למטה מ' וראש השני יאה במגדל יציאו אללו דכיון דליגודו צידו אינו אלא משום שבות כי מייתי ליה מרה"ר לרה"י כדחתן צריש המנאל תפילין היה קורא צראש הגג ומתגלגל הספר מידו אפילו צאריך עכמו גוללו אללו שאין לך דבר שהוא משום שבות עומד בפני כתבי הקודש אלמלא היכא דליגודו צידו שבות בעלמא הוא ואחי אליבא דרבי דאמר לא גזר על השבות בין השמשות:

אמאי נימא כיון דאי בעי לאמטויי מצי מטיי ליה ב' פ"ה הא דנקט לאותויה ממתניתין דיו"ט ושבת משום דלא תנא זמנה אחריתי הולכת עירוב דהכא ולר"י נראה דדוקא מ"ט פריך אבל מהא דזעיר * הולכת עירוב להכא לערב צערב שבת לא מצי למיפדך דהא בין השמשות שהא שעת קניית עירוב לא מצי לאמטויי התם משום אסור הולאה ואין ליישב דברי רש"י דודאי מהולכת עירוב של כל השנה [לא] היה יכול להקשות למה היה צריך להוליו עד מקום השביתה לא היה צריך רק להוליו מצינו ולהניחו צרשות הרבים במקום קרוב כשיעור שני תילתי מיל או שלשה רביעי מיל או חצי מיל שהם שיעורי בין השמשות למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה דאי בעי ממטי ליה פחות פחות מד' עד מקום השביתה דהא לרבנן דר' לא מצי לאמטויי פחות פחות מד' אמות הלכך צריך להוליו עד מקום השביתה ולרבי נמי איכא למימר דהא דלר"ך להוליו עד מקום השביתה היינו כשציתמו צרה"י הוא ויש רה"ר בין ציתו למקום צביתמו. ועוד נראה לר"י

יש לומר דהשתא דוקא פריך מכיון דאמר הואיל ויכול לנטותו: